

**NAGYBÖJT 2. VASÁRNAPJA****B év**

1- 4 oldal

Olv.: Mk 9,1-9

Urunk színeváltozása

**KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL*****Szentbeszéd***

Kedves Testvérek! Nagyböjt van, Húsvétra készülünk, megváltásunk nagy ünnepére. A hitünk titkáról van szó.

Ahogy ezt mindenegyes szentmisében is kifejezzük: „Íme hitünk szent titka!”.

És a válaszuk: „Halálotat hirdetjük Urunk, és hittel valljuk feltámadásodat, amíg el nem jössz!”.

Kedves Testvérek! Egyáltalán a nagyböjti időszak és egészen speciálisan ez a mai vasárnap az ember megmentésének az útját mutatja meg. Talán így is mondhatnám, az ember megváltásának az útját. Ki a megmentő? Az Isten. Ki Istennek a kinyújtott keze? Jézus Krisztus. A szeretett Fiú. Miért Jézus a megmentő, a megváltó? Testvérek, egyszerűen azért, mert Ő tudja mi az Élet. És én azt hiszem, hogy nekünk mindannyiunknak, amikor az életünkről gondolkodunk, ezt az igazságot kell megragadni: meg kell értenünk az élet lényegét! Addig, amíg ez nem történik meg, addig az ember úttalan utakon jár. Járja a maga útját, nagyon sokszor fálnak meg, igen sokszor szakadéka zuhan, elbizonytalanodik. Az ember nyugtalanodni válik és egymás után teszi fel a kérdéseket: „Ha Isten lenne...”, „Ha van Isten, akkor miért engedi meg ezt vagy azt vagy amazt...” – ez mind-mind arról szól, hogy nem tudjuk mi is az élet. És ez a mai vasárnap ebből a szempontból nagyon fontos, mert segít nekünk ezen a problémán eligazodni, Isten választottjain keresztül. Jézus azért tudja mi az élet, mert ismeri a szenvedés titkát. És ezt nagyon szeretném a Testvéreknek hangsúlyozni: amíg nem tudunk zöldágra vergődni ezzel a kérdéssel, a szenvedésnek a kérdésével, addig fogalmunk sincs az életről.

És ez a mai vasárnap itt a hegyen, a Táborhegyen pontosan erről szól, hogy a szenvedés megváltásnak a fényei egy pillanatra kigyulladnak. Nekünk is ezen a kérdésen kell elgondolkodni, hogy tudunk-e élni a lehetőséggel? Mert az Isten meg akar bennünket menteni! Az Isten értelmet akar adni az életünknek! És igenis, az élet megértéséhez hozzátartozik a szenvedés titkának valamilyenfajta kibogozása. Érdekes az ember! Amikor Jézus az apostoloknak a szenvedéséről beszél („fölmegyünk Jeruzsálembe” és elmondja mi-minden történik az Emberfiával), akkor Péter fölháborodik: „Az nem történhet meg Veled!”. És Jézus elutasítja Pétert: „Takarodj Sátán, nem isteni módon gondolkodol, hanem nagyon földhöz ragadottan, emberi módon!”. S nagyon érdekes, most, a Táborhegyen, ahol szintén ott van Péter a három kiválasztott között, s amikor Jézus beszélget a megjelent prófétákkal, és a szenvedéséről beszélget, akkor minő változás(!), Péter mintha el is felejtene, hogy Jézus szenvedéséről beszélnek, ő ebben a ragyogó fényben, ebben a ragyogó világosságban fürdőzik. „Uram, jó nekünk itt lenni!” Értjük, Testvérek, ezt a kettősséget? Akkor, amikor Jézus nekik beszél a szenvedéséről, akkor Péter értetlenkedik: „ez lehetetlen!” – és fölháborodik. És most, amikor Jézus másokkal beszélget az ő szenvedéséről, de közben ragyogó világosság van, valami az isteni fényből, akkor Péter: „építsünk itt sátrat!”. Soha ne múljon ez el! Az, hogy éppen a szenvedéséről van szó, mintha meg sem hallaná. Testvérek! Rendkívül fontos, hogy valamit megragadjunk ezen a mai vasárnapon az Élet lényegéből. Vagy inkább nagyon egyszerűen így mondom: próbáljuk megérteni mi is az Élet! És akkor már tudunk valamit kezdeni a szenvedéssel is.

***Egyet ne felejtünk el: Isten mindig választottakkal dolgozik.***

Kiválasztja Ábrahámot, és rendkívül fontos ez a történet a hitünk szempontjából, hiszen Ábrahám minden hívők atyja. És itt van egy történet vele kapcsolatosan, ami teljesen felfoghatatlan a számunkra. Ugyanakkor tökéletes! El fog bennünket vezetni a lényeghez! Választottakkal dolgozik Isten. A választottak beteljesítője Jézus Krisztus. Az Ő szeretett fia. „Őt hallgassátok!” – mondja. És ez a Jézus a szenvedésével és halálával vált meg bennünket és EZÁLTAL fedi fel, nyitja meg számunkra az Isten akarta életnek a lényegét. Testvérek! Mi azt gondoljuk, hogy tudjuk mi az élet.

***A valóság pedig az, hogy látszatvilágban élünk.***

A mi manővereink sorozata arra megy ki, hogy hogyan lehet megkötni az életet. Hangoskodva beszélünk arról, hogy miképpen lehet megakadályozni az élet világra jöttét. Múltkor tárgyaltam valakivel, akinek a legnagyobb gondja az volt, hogy a cigányokat hogy lehetne átnevelni, hogy ne szüljenek gyerekeket. Mi úgy gondoljuk, hogy tudjuk mi az élet, és közben a civilizált emberiség – erről már többször is szóltam – pszichikailag megzavarodott. Beteg! Mert olyan utakon jár, amiknek természetes következménye egy zavarodott állapot, pszichés gondok, bajok, problémák. Ugyanakkor a mi keresztény életünknek is megvannak a gondolatai meg bajai, mert mi pedig ilyen péteri hangulatban próbáljuk élni a kereszténységünket, mintha a kereszténységünk fényekből, meg Istenélményekből állna. Gyakorlatilag ez azt jelenti a mindennapokban, hogy megragadunk a gyerekszínen a hitünkben. Gyerekkori képek töltik be a gondolkodásunkat – gyakorlatilag felnőtt kereszténységről komolyan nem lehet beszélni! Infantilisek maradtunk hívő szempontból. Elsőáldozási szinten maradt a keresztény világ – és ezeket a gyerekkori képeket ismételtetjük magunknak. Ezért nem tudunk mit kezdeni akkor, amikor tragédiák sorozata jön az életünkben, amikor szenvedések szakadnak ránk, amikor megpróbáltatásokkal találkozunk. „Ilyenkor hol az Isten?” – tesszük fel újra és újra a kérdéseket. Testvérek, az az érzésem hogy nekünk

***a legnagyobb gondunk az, hogy Igen távol kerültünk az Istentől!***

Igen távol kerültünk attól az Istentől, aki szól hozzánk, aki önmagát akarja megmutatni, aki magához akar bennünket kötni, magához akar bennünket kapcsolni, hogy ÉRTSÜK mi az élet. Higgyétek el Testvérek, Istentől távol – ez érthetetlen!

Az elmúlt tíz napot Indiában töltöttem. Döbbenetes megvilágosodásoknak az élménye alatt élek. Buddhistákkal, hindukkal, muzulmánokkal, keresztényekkel találkoztam. Tudjátok miben különböznek tőlünk? Abban, hogy a keresztények hisznek az Istenben, a muzulmánok hisznek az Istenben, a buddhisták és hinduk hisznek különböző túlvilági lényekben. Egyszerűen ez a különbség. És egészen más az életük. Az elutazásom előtt az utolsó napot a Bombeji szlamban, a nővérek kis közösségében töltöttem, akiknek a szomszédságában egy hindu család lakik. Velük már találkoztam négy évvel ezelőtt is, amikor ott voltam. Egy 6 m<sup>2</sup>-es helyiségben élnek, élték le az életüket: a két szülő négy gyerekkel. A négy gyerek közül kettő egyetemet végzett. Onnan, a 6 m<sup>2</sup>-ből, onnan, a szlamból. Azt mondták, hogy az ő életük legnagyobb ajándéka, hogy a nővérek szomszédságában élhettek.

Bizonyos szöveteket vásároltam egy bazárban, és amikor megtudta a hindu, hogy én egy katolikus pap vagyok, akkor könyörögve levetette a papucsomat, hogy menjek be a 10 m<sup>2</sup>-es kis bazárjába, menjek végig föl-alá kétszer, mert az Isten embere megszenteli a bazárját. És utána meg akarta csókolni a lábamat, mert azt mondta, hogy ezt csak így lehet megköszönni. Persze, hogy nem engedtem, akkor leborult és legalább a kezével érintette. Ezek villanások. Ezek az emberek hisznek a felsőbb hatalmakban, ezek az emberek hisznek az Istenben. A keresztény megnyilatkozásokról nem is beszélek...

### ***A katolikusoknak 90%-a jár templomba.***

Egészen más világ! Mások a közlekedéseik, az egymással való kapcsolatuk. Értik az életet. Ott felnőtt férfi meg nő szinte nem látható másként csak úgy, hogy a karján gyermek van. Ez ott természetes. Ez az Élet értése. Az egészen természetes, hogy ha van neki egy tenyérnyi hely, ahol megállhat, akkor ő az életfeltételeit már megkapta.

No, nem élménybeszámolót szeretnék tartani, hanem valóban pontosan arról van szó, hogy Ábrahám útja (most Jézus útját ne is említsem!) a megmentődés útja, a megváltás útja, a hitnek az útja. Ez a számunkra hihetetlen történet pontosan arról szól, hogy a mi utunk hatalmas megpróbáltatások közepette halad – pedig az Isten hívta ki Ábrahámot! Isten választotta ki Ábrahámot. És azért, mert kiválasztotta, ez nem jelenti azt, hogy más útja lesz. Ez az ő útja. És ezen az úton Ábrahámnak az egész gondolkodása átalakul, az egész látásmódja átalakul. A Biblia így is mondja, hogy „látta Ábrahám”. És ennek a folyamatnak a vége azzal zárul, ha figyeltetek, hogy Istenfélő (ember lett). Ábrahám látta a hegyet, ahol fel kell áldoznia a fiát. Ábrahám látta a kost, amit a fia helyett kell majd feláldoznia. Átalakul az egész látásmódja, mert érti az életet. Testvérek, ez pedig a következő, és ezt kellene megjegyeznünk: az Élet az Istené!

### ***Vegyük tudomásul: az Élet az Istené.***

Az élet ajándék, az életet kölcsönbe kapjuk, nem mi határoztuk meg az életnek a mértékét, nem mi határozzuk meg, hogy megszületünk-e vagy sem, nem mi határozzuk meg, hogy mikor halunk meg – ez nem a mi kezünkben van. És higgyétek el Testvérek, mindennek ez a lényege: az élet az Istené. Ha tetszik, ha nem. Kölcsönbe kapjuk. És természetesen abban az esetben, ha valaki ezt el tudja fogadni, tudomásul veszi és nem abban a gögös szemléletben és magatartásban él, mintha mindent meg tudna határozni. Óh, nem! Látszatvilágban él. Meg tudunk határozni egy csomó nem lényeges dolgot. De a lényegyet nem. És Ábrahám látásmódja, szemléletmódja pontosan ezt jelenti, hogy tudja mit jelent az Istenfélelem. Indiában ezt tapasztaltam. Ők tudják, hogy az élet az Istené. Tőle kapták ajándékba.

És úgy gondolom, a mi megmentődésünknek ez az útja. Nincs más út. Mi állandóan beszélünk a bűnbánattartásról, beszélünk a bűneinkről, oldozzon föl bennünket az Isten, és különböző praktikákkal foglalkozunk. Testvérek, nem! Az majd utána jön. Itt kezdődik minden. Az élet Isten ajándéka. Meg tudjuk-e köszönni vagy sem? Tudunk-e élni vele vagy sem? És ebben az esetben a szenvedések, a megpróbáltatások egészen mást jelentenek. Hozzá tartozik az élethez! Nem kell felháborodni rajta! Jézus a szenvedésével és a halálával vált meg bennünket, formálja és alakítja a látásmódunkat, a gondolkodásunkat.

### ***A szenvedéses megváltás útján szabadul meg az ember. Ezt nem lehet kikerülni.***

Addig, amíg ezt nem tudjuk magunkban feldolgozni, addig lázadozunk, addig elégedetlenkedünk, addig mindig lesz valaki bűnbak és nem értjük az életet. Nem tudunk örülni sem. Nagy átalakulás, nagy váltás közepette élünk mi keresztények is, s én azt hiszem és ezt pontosan ezért szeretném hangsúlyozni, mert az a fajta kereszténység amiben nagyszüleink vagy a még előttük lévők éltek, a gondozott közösség kereszténysége – annak vége. Nincsenek papok, akik gondozzák a lelkeket, nincsenek komolyabb közösségek, akik meg tudnák mutatni ezt. Az egyének felelőssége egyre inkább előtérbe kerül, magyarán: a tanúságtévő kereszténység. Azoknak az embereknek a gondolkodása, azoknak az embereknek a magatartása és útja, akik tudják azt, hogy az életet Istentől kapták, következésképpen egymással való kapcsolatukat is ez határozza meg. Akik tudják, hogy az egyéni felelősséget nem lehet átrakni a közösségre, az egyéni felelősséget nem lehet átrakni az egyre kevesebb papra. Ezt külön-külön mindenkinek kell vállalni!

***Vagy megújul ezáltal a kereszténység vagy itt nyugaton nincs tovább út.***

Azt kívánom a Testvéreknek ezen a mai napon, hogy a megmentődés útján gondolkodjanak el! A megmentődésnek ez az útja: van Isten, Neki választottjai vannak, - egyébként mindegyikünk Isten választottja, akit megkereszteltek – és velünk és általunk akar az Isten olyan életet megjeleníteni, amit Ő gondolt el a mi javunkra, a mi megelégedésünkre, a mi örök életünkre. Egyébként csak lázadás, elégedetlenség és békétlenség hatalmasodik el a szívünkben. Kívánom a Testvéreknek, tanuljanak Ábrahámától, tanuljanak Jézustól – az életünk Isten kezében van!

+ **A M E N** +